

5.

Vách đá

Trong tiết xuân sang, ngay phía đằng xa cách suối nước nóng K khoảng một dặm, tọa trên vách đá dốc thẳng xuống một con suối là một cặp nam nữ đang ngồi kề bên nhau trò chuyện thân tình trên chiếc ghế đá nọ. Người đàn ông đang trong độ tuổi hai mươi bảy, hai mươi tám, còn người phụ nữ có vẻ lớn hơn anh ta hai, ba tuổi. Cả hai đều mặc *yukata* và khoác một tấm *tanzen* bên ngoài.

“Thật khó chịu khi em không thể nói ra những điều mình vừa sức nhớ. Hai ta chưa từng nhắc đến việc xảy ra khi xưa dù chỉ một lần. Nhân lúc những ký ức xa xăm đang quay về và kết nối với nhau, tại sao hai ta không cùng bàn bạc lại nhỉ? Anh không cảm thấy khó chịu về việc đó chứ?” Người phụ nữ mở lời.

“Anh thấy ổn với việc gợi lại chuyện xưa. Để anh cố hồi tưởng lại những thứ mình đã lãng quên xem.” Người đàn ông đáp lại.

“Vậy chúng ta cùng bắt đầu thôi... Điều đầu tiên em nhớ ra là hình ảnh bản thân đang ôm lấy Saito, khi cả hai ngả lưng trên giường vào một tối nọ. Em áp má vào gương mặt đầm lệ quen thuộc của anh ta. Hai dòng nước mắt tuôn trào từ đôi mắt men theo lối tại nơi hai má chạm nhau rồi len lỏi tới cửa miệng,

mang theo vị mặn đặc trưng.” Người phụ nữ bắt đầu câu chuyện.

“Thôi, anh không muốn nghe chi tiết về tên người tình điên rồ hay những câu chuyện thân mật giữa em với anh ta.” Người đàn ông tỏ vẻ khó chịu.

“Nhưng mà phần này quan trọng lắm. Nó là manh mối then chốt đó. Nếu anh cảm thấy khó chịu thì em sẽ kể ngắn gọn. Khi đó, Saito ôm lấy em và không ngừng khóc, em chợt nghĩ có điều gì đó không ổn. Anh ấy khóc nức nở hơn mọi khi. Vậy nên em đã cảm thấy có một bí mật nào đó ẩn sau sự khác biệt này. Em vô thức rời tầm nhìn ra xa gương mặt anh ta và hướng đôi con ngươi vào đôi mắt sưng húp, giàn giụa nước mắt ấy.” Người phụ nữ tiếp tục câu chuyện.

“Hồi hộp thật đó. Câu chuyện tình cảm ngọt ngào bỗng trở nên đáng sợ. Khi em nhìn thẳng vào đôi mắt đó, hẳn em thấy thương cảm lắm đúng không?” Người đàn ông bình phẩm.

“Phải. Em thấy anh ấy thật đáng thương, bởi đó là những giọt nước mắt chân thành dành cho em mà. Đôi mắt chính là cửa sổ tâm hồn. Anh có thể hiểu tâm tư của một người bằng cách quan sát đôi mắt của họ.” Người phụ nữ đáp.

“Anh ta đã có ý định sát hại em sao?” Người đàn ông thắc mắc.

“Đúng, nhưng đó chỉ đơn thuần là màn hăm dọa mà thôi. Tất cả chúng ta đều luôn cảm thấy cuộc sống thật chán chường. Lũ trẻ con dù bị phạt nhốt trong tủ, vẫn có thể tìm thấy niềm vui nơi bóng tối ngập tràn. Người trưởng thành cũng không khác là bao. Họ luôn đùa cợt kể cả khi trong lòng đang nặng

trữ nổi thống khổ. Đó chính là bản năng của con người.” Người phụ nữ giải thích.

“Em cứ kể vòng vo thế này thì đến tối cũng không hết chuyện.” Người đàn ông phản nản.

“Trái với em, anh ta là người hơi tàn nhẫn. Nhưng cả hai đều cảm thấy chán ghét cuộc sống hôn nhân này. Tình cảm của cả hai vẫn hướng về nhau, nhưng bọn em không chịu nổi sự vô vị của đời sống vợ chồng. Anh hiểu điều này chứ?” Người phụ nữ hỏi.

“Nhờ em mà anh hiểu quá rõ rồi.” Người đàn ông đáp.

“Vậy nên, hai chúng em mong muốn một thứ có thể hâm nóng mối tình này. Em luôn tìm kiếm thứ gia vị mới đó. Thậm chí, anh Saito cũng hiểu rõ tâm tư của em. Em lơ mơ cảm nhận được anh ta đang ấp ủ một âm mưu mà bản thân không thể thấu tỏ khi nhìn vào đôi mắt ấy, nhưng lại không hề nhận ra mức độ công phu của âm mưu đó có thể khiến bản thân phải kinh ngạc tới nhường nào. Vậy nhưng sự mơ hồ đó cũng khiến em hồi hộp đến rùng mình.” Người phụ nữ thuật lại.

“Nỗi thương cảm trong đôi mắt của anh ta cũng chỉ là một phần của màn kịch, đồng thời cho em manh mối thứ nhất. Vậy manh mối tiếp theo là gì?” Người đàn ông hỏi.

“Là người đàn ông mặc chiếc áo khoác màu xanh lam.” Người phụ nữ đáp.

“Hắn ta nhai kẹo cao su cùng màu, đeo kính râm và có bộ râu rậm, phải chứ?” Người đàn ông góp lời.

“Anh là người đầu tiên phát hiện ra ông ta, đúng không?” Người phụ nữ hỏi ngược lại.

“Phải. Dù sao thì anh cũng chỉ là người ăn nhờ ở đậu, là chú hề phục vụ riêng cho hai người. Còn là gã họa sĩ thất bại nữa. Theo thói quen, anh vẫn thường lang thang trên phố vào những lúc rảnh rỗi, nhờ vậy mà phát hiện ra người đàn ông mặc áo xanh hay lảng vảng gần nhà. Sau khi nghe được từ bà chủ hàng nước ở góc phố, rằng hẳn ta thậm chí còn dò hỏi về gia đình và cách bài trí trong nhà, anh đã lập tức thông báo lại cho em.” Người đàn ông đáp.

“Em cũng đã gặp hẳn ta. Lần đầu tiên là bên ngoài cổng sau, lần thứ hai là ở bên cạnh cổng trước. Hẳn luôn mặc chiếc áo khoác màu xanh lam rộng thùng thình, hai tay đút trong túi áo, và luôn lẩn khuất như một bóng ma hiểm ác.” Người phụ nữ tiếp lời.

“Ban đầu anh tưởng hẳn ta là trộm. Những nữ gia nhân của các gia đình quanh đó cũng cảnh báo cho anh mỗi khi thấy bóng dáng hẳn ta.” Người đàn ông nói.

“Hẳn ta là một kẻ còn đáng sợ hơn cả quân trộm cướp nữa. Khi nhìn thấy những giọt nước mắt thương cảm của Saito, hình ảnh người đàn ông mặc áo khoác xanh lập tức hiển hiện trước mắt em. Đây là manh mối thứ hai.” Người phụ nữ nhấn mạnh.

“Còn manh mối thứ ba nằm ở trong một cuốn tiểu thuyết trinh thám, phải chứ?” Anh ta hỏi.

“Đúng vậy. Chính anh là người đã khơi dậy niềm đam mê với truyện trinh thám cho vợ chồng em mà. Cả hai đều hứng thú với thể loại này nhưng nhờ anh mà bọn em bắt đầu suy nghĩ và lập luận logic về những mảnh lời. Dù hiện giờ em không còn quá nhiệt tình như trước nữa, nhưng vào thời điểm nửa năm

trước, hai vợ chồng không ngừng bàn luận về những thủ đoạn phạm tội vào mỗi tối. Anh Saito vô cùng hào hứng khi nói về chủ đề này.”

“Mánh lới tuyệt vời nhất mà người đàn ông đó đã nghĩ ra là...” Tay họa sĩ nói lấp lửng.

“Là một người đóng hai vai. Trong quá trình tìm hiểu, bọn em đã tìm ra vô số mánh lới để một người có thể đóng hai vai. Anh còn ghi chú lại mọi phương pháp nữa. Hiện anh có cầm theo ghi chép đó chứ?” Người phụ nữ trả lời.

“Anh không còn giữ thứ đó nữa, nhưng bản thân vẫn nhớ rõ. Mánh lới để một người đóng hai vai có tổng cộng ba mươi ba loại khác nhau.” Người đàn ông đáp.

“Anh Saito cho rằng phương pháp tạo nhân vật hư cấu là loại hiệu quả nhất trong số ba mươi ba phương pháp đó.” Người phụ nữ bổ sung.

“Giả sử một người lập âm mưu giết người thì hẳn ta sẽ tạo ra một phiên bản khác của bản thân trước khi gây án ít nhất một năm. Hẳn ta cải trang bằng râu giả, kính giả, vờ làm một người đến từ một nơi xa xôi và xuất hiện trước công chúng với thân phận mới. Nói cách khác, hẳn ta sống với hai thân phận khác nhau. Khi danh tính thật đi làm vào ban ngày thì thân phận giả sẽ ở nhà. Ngược lại, khi thân phận giả ra ngoài làm việc vào ban đêm thì danh tính thật sẽ ở nhà. Hẳn sẽ khiến mánh khóe này diễn ra trơn tru hơn bằng việc giả vờ đi du lịch đâu đó hai, ba ngày. Ngay khi xác định được thời cơ chín muồi, hẳn sẽ thực hiện việc giết người bằng thân phận giả trước sự chứng kiến của hai, ba người gần đó, để gieo rắc vào tâm trí họ rằng hung

thủ chính là danh tính giả của bản thân. Khi đã đạt được mục đích, hắn sẽ lập tức xóa bỏ sự hiện diện của danh tính giả bằng cách đốt bộ đồ hóa trang hoặc gói chúng với một vật nặng rồi nhấn chìm dưới lòng sông. Hung thủ sẽ không bao giờ bèn mảng lại nơi ở của danh tính giả nữa. Bằng cách trên, hắn khiến hành tung của bản thân trở nên khôn lường. Sau đó hắn ta sẽ tiếp tục sống với danh tính thật như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Vì kẻ gây án là một người vốn không tồn tại nên hung thủ thực sự sẽ không bao giờ bị vạch trần. Nói cách khác, đó là một tội ác hoàn hảo.” Người đàn ông giải thích.

“Anh ấy đã kể về mảnh khoe tinh vi nhất trong số các thủ đoạn phạm tội với vẻ hào hứng đến đáng sợ. Em hoàn toàn bị câu chuyện thuyết phục, thậm chí không thể nào quên thủ đoạn tạo ra danh tính tên sát nhân giả tưởng. Anh ấy có một cuốn nhật ký, nhưng đã giấu đi bởi biết rằng em sẽ kiếm tìm thứ đó.

Cuốn nhật ký được cất tại một nơi vô cùng khó tìm. Bởi nó là cuốn nhật ký được chuẩn bị sẵn cho em, nên nội dung bên trong không chứa bất kì bí mật thâm kín nào cả. Thậm chí cuốn nhật ký còn không có lấy dù chỉ một dòng viết về người phụ nữ khác mà sau này em mới phát hiện ra.” Người phụ nữ kể lại.

“Có vẻ như đó là phương pháp gạch bỏ có chủ đích. Trong ngôn ngữ của các biên tập viên, phương pháp gạch bỏ có chủ đích ám chỉ cách thức không xóa bỏ hoàn toàn chữ gốc trong các văn kiện cổ. Nếu em tìm đọc thì sẽ thấy trong các lá thư có rất nhiều chỗ gạch bỏ như vậy. Mục đích chính của việc gạch bỏ có chủ đích là nhằm nhấn mạnh những nội dung mà tác giả

muốn truyền tải tới người đọc. Trong trường hợp của người đàn ông kia, có lẽ gọi là phương pháp “giấu giếm có chủ đích” thì đúng hơn.” Người đàn ông giải thích.

“Em đã đọc cuốn nhật ký đó. Nội dung bên trong là một bài văn dài viết về mảnh khoe tạo thủ phạm giả mạo và sự hứng thú của tác giả với việc tạo ra danh tính của một kẻ không tồn tại trong thế giới thực. Anh ấy thực sự có tài trong văn chương đó.” Người phụ nữ hào hứng kể.

“Anh hiểu ý em rồi. Làm ơn bỏ qua đoạn hồi tưởng và tiếp tục câu chuyện đi nào.” Người đàn ông chen ngang.

“Tóm lại, ta đã có ba manh mối: nước mắt thương cảm, người đàn ông mặc áo khoác xanh và lời tán dương mảnh lối tạo nên thủ phạm giả mạo. Tuy nhiên nếu không có manh mối thứ tư, ta sẽ không thể hoàn thành được bức tranh toàn cảnh của kế hoạch tinh vi đó.

Manh mối thứ tư cũng chính là động cơ của anh ấy, nằm ở người phụ nữ kia. Anh ấy không hề viết bất cứ điều gì về cô ta trong cuốn nhật ký bởi anh ấy biết mẫu thông tin đó sẽ làm giảm sự kịch tính của kế hoạch. Quả là con người cẩn trọng đến đáng sợ. Em biết tới sự tồn tại của người con gái khác là vì bản thân thấy được hình ảnh một cô gái trẻ thấp thoáng trong đôi đồng tử của anh ấy cùng mùi hương của phụ nữ mỗi khi hai bọn em ôm choàng lấy nhau trên giường ngủ.” Người phụ nữ tường thuật.

“Sau khi kết nối bốn manh mối, anh đã hình dung ra vở kịch mà anh ta dựng lên rồi. Anh ta cố tình để lộ sự tồn tại của người thứ ba cho em biết bằng phương pháp giấu giếm có chủ đích rồi

dùng những giọt nước mắt để khiến em cảm thấy thương cảm cho anh ta. Nếu anh ta muốn tới với người con gái kia thì em sẽ là vật cản đường. Nhưng một người không có khả năng sống tự lập như anh ta cũng không thể chia tay em, bởi làm vậy đồng nghĩa với việc tự rút đi sinh kế của bản thân mình. Anh ấy có phụ giúp công việc làm ăn của một người bạn nhưng tiền công không đáng là bao. Công việc đó đơn thuần là cách để anh ta giết thời gian.

Dù Saito đã chính thức kết hôn với em nhưng không hề sở hữu bất kì tài sản nào. Trong khi số tài sản nhờ việc kinh doanh phát đạt sau chiến tranh mà người cha quá cố của em để lại, em một mực giữ lấy làm của riêng. Nói cách khác, anh ta không nắm trong tay tài sản chung nào. Số tiền em cấp cho anh ta hàng tháng dù cũng khá dư dả nhưng không đủ một phần nhỏ để anh ta sử dụng làm vốn làm ăn. Vậy nên, nếu muốn sử dụng số tiền của em để qua lại với tình nhân, anh ta chỉ còn cách duy nhất là ra tay giết người. Bởi em không còn người thân nào khác nên toàn bộ số tài sản sẽ thuộc về anh ta, và người đàn ông ấy sẽ danh chính ngôn thuận kết hôn với người con gái kia. Đó chính là động cơ của Saito.” Người đàn ông đưa ra phỏng đoán.

“Chính xác, điều anh vừa kể chính là động cơ của trò đùa tình quái mà Saito đã cất công sắp đặt.” Người phụ nữ đồng tình.

“Quả nhiên là vậy. Nhưng nếu đây thực sự là một tội ác, động cơ đó quả thật rất hoàn hảo. Phương pháp gây án hẳn là mảnh khóc tạo thủ phạm giả mạo mà anh ta đã hào hứng kể

cho em nghe. Đầu tiên anh ta đóng vai người đàn ông mặc áo khoác xanh rồi xuất hiện trước mắt em, sau đó lặng lẽ lén vào phòng ngủ và gây án trong bộ hóa trang rồi xóa bỏ mọi dấu vết liên quan tới người đàn ông mặc áo khoác xanh. Tiếp đến, anh ta quay về với thân phận Saito, vờ như bất ngờ phát hiện ra thi thể của em rồi la lối cho mọi người hay. Toàn bộ quá trình gây án sẽ diễn ra như vậy.” Người đàn ông phán đoán.

“Đúng vậy, anh ta đã gieo cho em suy nghĩ đáng sợ đó để rồi cả hai cùng tận hưởng sự hồi hộp mà kế hoạch mang lại. Thực ra nó chỉ là một trò chơi thám tử trẻ con được chuẩn bị kỹ lưỡng hơn bình thường một chút. Nếu em không tin tưởng thói tình nghịch, bốn cột của Saito thì có lẽ đã sợ chết khiếp khi tưởng anh ta sắp sửa giết mình. Anh ta muốn em trải nghiệm nỗi sợ hãi tột cùng đó. Hơn nữa, Saito mong muốn một thứ còn đáng sợ hơn cả trò chơi thám tử trẻ con trên.” Người phụ nữ xác nhận.

“Trò chơi thám tử của trẻ con rất thú vị phải không? Vào những năm tháng tuổi mười hai, mười ba, anh cũng từng chơi trò đóng giả thám tử với một cô gái hơn tuổi. Cả hai trốn trong một nhà kho tối, và cô ấy bắt đầu tán tỉnh anh. Cô gái dễ thương đó đã làm những thứ đáng sợ mà anh không tiện kể ra. Nỗi sợ vào thời điểm đó giống như sự kinh hoàng khi ta đứng giữa làn ranh sinh tử vậy.” Người đàn ông bộc bạch.

“Đừng có đi vào những ngã rẽ như vậy chứ. Thực ra toàn bộ câu chuyện mà hai ta vừa thảo luận cũng chính là những suy nghĩ đã chạy qua tâm trí em vào khoảnh khắc ngắm nhìn đôi

mắt sưng húp vì khóc của Saito. Em tính tới mọi manh mối và kết nối chúng một cách logic chỉ trong một giây.

Khả năng của bộ não con người thật đáng kinh ngạc. Em tự hỏi cơ chế hoạt động của não bộ là gì nhỉ? Nguyên một câu chuyện phải tốn ba mươi phút để kể nhưng dòng suy nghĩ chỉ kéo dài một giây trong tâm trí.” Người phụ nữ trầm trồ.

“Vậy mọi chuyện giờ sẽ ra sao nếu anh ta thật sự định sát hại em thì chắc chắn đã chuẩn bị cho thời điểm ra tay? Nhưng nếu tất cả chỉ là một vở kịch, liệu anh ta sẽ tiếp tục diễn đến hết đời sao? Còn chi tiết về người đàn ông mặc áo khoác xanh kia nữa.” Người đàn ông thắc mắc.

“Không hề. Em chỉ đang tưởng tượng kịch bản mà anh ta sẽ thực hiện thôi, như việc anh ta có thể sẽ đột nhập vào phòng ngủ qua đường cửa sổ rồi dùng bộ dạng người đàn ông mặc áo khoác xanh để hù dọa khiến em la toáng lên. Sau đó anh ta sẽ ngấm nhìn gương mặt sợ hãi của vợ mình, rồi trèo lên giường trong bộ dạng đó.” Người phụ nữ mô tả.

“Sở thích kỳ lạ thật đó.” Người đàn ông ngán ngấm.

“Đúng vậy. Anh ta là người có sở thích kỳ lạ như vậy đó. Nếu không, anh ta đã không nảy ra trò chơi khăm tinh quái này rồi.” Người phụ nữ xác nhận.

“Nhưng mọi chuyện diễn ra không giống như em dự đoán.” Người đàn ông bổ sung.

“Đúng vậy. Những thứ diễn ra sau đó không còn là trò đùa nữa. Đáng sợ lắm. Hiện giờ em vẫn không thể ngừng sợ hãi.” Người phụ nữ run rẩy.

“Những chuyện em sắp kể có vẻ không hề dễ chịu chút nào, nhưng em cứ nói ra đi. Hai ta đang ở trên vách đá không bóng người, nếu em có thể trải lòng mọi chuyện thì bản thân sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn không chừng” Người đàn ông an ủi.

“Được thôi. Em cũng nghĩ vậy. Kể từ cái đêm em trông thấy anh ấy khóc, chuyện tương tự tiếp tục lặp lại thêm ba lần. Anh ta liên tục khóc và ngày càng nức nở hơn. Điều đó khiến em vô cùng khó chịu. Mỗi lúc như vậy, em đều nhìn sâu vào đôi mắt của anh ấy, nhưng bản thân không còn hiểu rõ suy nghĩ của con người này nữa. Có vẻ em đã nhận định sai toàn bộ sự việc đang diễn ra rồi.” Người phụ nữ bật bạch.

“Anh ta thực sự muốn sát hại em.” Người đàn ông kết luận.

“Vào thời điểm đó, đôi mắt của anh ta như muốn nói: *Tôi vốn tạo ra người đàn ông mặc áo khoác xanh để cô nếm trải hương vị của nỗi sợ và sự kích thích mà nó mang lại. Nhưng giờ đây, tôi không chắc liệu bản thân có muốn dừng vở kịch này lại không. Nếu tôi giết cô bây giờ thì bản thân vẫn sẽ bình an vô sự, thậm chí còn chiếm được đồng tài sản cho riêng mình nữa. Có lẽ tôi đã bị những ham muốn đó mê hoặc mất rồi. Thực lòng mà nói, tôi thích người con gái kia hơn cô gấp bội lần. Cô thật là đáng thương.*”

“Từng tiếng than khóc của anh ta như thể đang nói ra điều đó. Những dòng nước mắt không ngừng tuôn rơi từ khóe mắt anh ta chảy xuống cửa miệng em. Những mộng ảo của cả hai hòa làm một trong màn đêm tăm tối, trở thành mớ suy nghĩ lộn xộn, mơ hồ. Giờ đây em không biết mình phải làm gì nữa.” Người phụ nữ run rẩy.

“Sau đó em liền tìm tới anh để giải bày.” Người đàn ông nói.

“Đúng như anh nói. Em vừa chia sẻ nỗi bất an của bản thân cho anh hay. Hẳn anh thấy nỗi lo lắng của em thật ngớ ngẩn phải không? Tuy nhiên đôi mắt anh cũng vừa ánh lên một tia ngờ vực. Nếu anh có thể cảm nhận một phần nỗi sợ của em thì em đây đã mãn nguyện lắm rồi.” Người phụ nữ bộc bạch.

“Quả thật, đã có lúc anh không thể hiểu nỗi bất an của em. Bởi anh đâu sở hữu con mắt sắc bén đến mức nhìn thấu tâm can con người giống như em cơ chứ.” Người đàn ông đáp.

“Em không dám nhìn vào mắt anh ta nữa. Em sợ anh ta sẽ nhận ra nỗi sợ hãi của em. Sau đó, em cũng bắt đầu ám ảnh với khẩu súng được cất trong nhà.

Vào một tối, người đàn ông mặc áo khoác xanh lại xuất hiện phía ngoài cửa sổ. Hẳn ta không lúc nào hiện diện trong ánh chiều tà hay giữa màn đêm bởi sợ thân phận bị phát giác. Vào lúc đó, dù không trông thấy thân ảnh nhưng em có thể cảm nhận được hẳn ta đang nhìn em với nụ cười toe toét. Dẫu biết hẳn chính là thân phận cải trang của Saito, em vẫn không thể ngăn bản thân khỏi run rẩy. Đột nhiên, hình ảnh khẩu súng lục cất trong ngăn kéo ở thư phòng của Saito bỗng lướt qua tâm trí.” Người phụ nữ nức nở.

“Anh cũng biết khẩu súng đó. Saito đã lén mua nó bất chấp lệnh cấm. Khẩu súng đã được lên đạn và cất trong ngăn kéo. Anh ta nói rằng bản thân chỉ giữ nó bên mình chứ không định sử dụng.” Người đàn ông kể lại.

“Em luôn thấp thỏm lo sợ liệu kẻ mặc áo khoác xanh có kè kè khẩu súng bên mình hay không. Vậy nên bản thân đã lẻn vào thư phòng và thử lục tìm ngăn kéo đó. Khẩu súng vẫn nằm

nguyên ở vị trí cũ. Vừa thở phào nhẹ nhõm chưa được ít lâu, em chợt nhận ra không đời nào hắn ta để tên thủ phạm giả mạo kia mang theo khẩu súng thuộc về Saito. Kể mặc áo khoác xanh có lẽ đang giữ trong tay một khẩu súng khác. Thậm chí hắn ta có thể còn chuẩn bị sẵn một hung khí khác. Em không thể để bản thân lơ là chỉ vì khẩu súng vẫn nằm yên tại vị trí cũ. Khi đi tới phòng đoán như trên, em lại cảm thấy bất an vô cùng.” Người phụ nữ run rẩy.

“Và em quyết định giữ khẩu súng đó bên mình?” Người đàn ông hỏi.

“Đúng vậy. Em nghĩ làm thế sẽ giúp bản thân an tâm phần nào. Em chuyển khẩu súng vào phòng riêng và luôn giữ nó kề bên khi nằm trên giường.” Người phụ nữ giải thích.

“Em giữ trong tay một thứ vô cùng nguy hiểm đó. Nếu không có nó...” Người đàn ông quan ngại.

“Nếu người đàn ông mặc áo khoác xanh đột nhập vào phòng ngủ, và em bắn hắn ta bằng khẩu súng đó, liệu em sẽ mang tội gì đây?” Người phụ nữ lo lắng.

“Anh cho rằng, nếu một người đàn ông lạ mặt sử dụng vũ lực để đột nhập và thậm chí bước vào phòng ngủ, dù người đó không có ý định gây hại thì hành động nổ súng vẫn được coi là hành vi tự vệ chính đáng. Em không phải chịu án phạt kể cả khi giết người đó. Mặc dù là sự thật, nhưng ngẫm lại, anh thấy điều mình vừa nói quả thật vô cùng khủng khiếp.” Người đàn ông giải thích.

“Cuối cùng hắn cũng tới. Em thấp thỏm chờ đợi hắn ghé thăm vào ngày Saito vắng nhà. Tại thời điểm sau nửa đêm, hắn

ta leo qua tường rào, đột nhập vào hành lang bằng đường cửa sổ rồi tiến tới phòng ngủ của em với không một tiếng bước chân và vặn mở cánh cửa dẫn vào phòng.”

“Hắn mặc áo khoác xanh, đầu đội nón, đeo kính râm và có bộ râu rậm rạp. Kể mang ngoại hình không thể nào nhầm lẫn này chính là người mà em đã vài lần chạm mặt. Em nhắm mắt vờ như đang ngủ, nhưng thực chất lại âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hắn ta qua khe mắt. Bàn tay nắm chặt khẩu súng đã sẵn sàng khai hỏa bất cứ lúc nào.” Người phụ nữ trần thuật.

“...” Người đàn ông giữ im lặng.

“Trái tim em như sắp nổ tung. Em nén ham muốn bóp cò lại và kiên nhẫn quan sát hắn ta. Người đàn ông đó vẫn đứng yên một chỗ với hai tay giấu trong túi áo. Dường như anh ta đã nhìn thấu màn kịch của em. Cảm tưởng như trận đấu mắt tiếp diễn trong suốt một giờ đồng hồ. Em chỉ muốn nhảy bật khỏi giường, hét toáng lên và bỏ chạy, nhưng bản thân vẫn cố nghiến răng, kìm lại sự thôi thúc của tâm trí.”

“...” Người đàn ông vẫn tiếp tục giữ im lặng.

“Cuối cùng, gã bắt đầu tiếp cận chiếc giường ngủ. Dù hắn đứng ẩn mình trong bóng tối nơi ánh đèn không chạm tới, nhưng em có thể thấy rõ gương mặt hắn ngày càng tới gần. Dù hắn hóa trang kỹ tới đâu, em vẫn có thể nhận ra đó chính là Saito. Phía dưới cặp kính râm đó, dường như khuôn miệng khẽ nhếch cao tạo thành nụ cười. Hắn nghiêng người về phía đầu giường và chuẩn bị ra đòn kết liễu. Tại khoảnh khắc đó, dù không thể thấy con dao bởi viên chắn chắn tầm nhìn, nhưng

nổi sợ hãi đã hoàn toàn làm em mất tự chủ. Em rút khẩu súng giấu trong chăn, nhắm thẳng về phía ngực của người đàn ông và bóp cò không chút chần chừ.

Giây phút đó nguy cấp tới nỗi thời gian cho những màn hỏi đáp là quá xa xỉ. Những lời hối thúc nổ súng vang lên từng hồi trong tâm trí khiến em không thể nghĩ thông suốt. Sau khi nghe thấy tiếng súng, anh và mấy cô hầu gái lập tức chạy tới nơi và thấy một người đàn ông đã tắt thở với một lỗ trên ngực cùng một người phụ nữ bất tỉnh, đúng chứ?” Người phụ nữ kết thúc câu chuyện.

“Ban đầu, anh không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Sau một hồi suy nghĩ, anh mới hình dung ra diễn biến sự việc. Nằm ngay bên cạnh thi thể của hắn, là một con dao ngắn.” Người đàn ông kể lại.

“Cảnh sát đã tới hiện trường. Em cũng nhận được cuộc gọi từ văn phòng công tố viên ngay sau đó. Cả anh cũng vậy. Em tường thuật lại toàn bộ sự việc mà không chút che giấu. Vị công tố viên thậm chí còn trách móc và làm một bài thuyết giảng dài về cuộc sống ăn chơi của hai vợ chồng. Em cũng được miễn truy tố sau đó. Sự tồn tại của con dao đã xác nhận chủ đích giết người của Saito. Ở phần tiếp theo của câu chuyện, em may mắn không đổ bệnh và ở nguyên trong nhà suốt một tháng sau tang lễ của anh ta. Còn anh, anh đã không ngừng an ủi em kể từ biến cố đó. Em không có bất kì bạn bè hay người thân nào, giờ đây, em chỉ có thể dựa dẫm vào mình anh thôi. Anh thậm chí còn giải quyết êm xuôi với tình nhân của Saito nữa.” Người phụ nữ bày tỏ sự cảm kích.

“Và một năm thấm thoát trôi qua kể từ sự kiện đó. Khoảng thời gian kể từ khi anh và em chính thức kết hôn. Thôi nào, hai ta về nhà thôi.” Người đàn ông nói.

“Em vẫn muốn trò chuyện thêm nữa.” Người phụ nữ nằng nặc.

“Nữa hả? Chúng ta đã kể hết câu chuyện rồi mà.” Người đàn ông ngạc nhiên.

“Chúng ta mới chỉ nói về bề nổi của câu chuyện thôi.” Người phụ nữ giải thích.

“Hả? Bề nổi sao? Em thậm chí muốn phân tích góc khuất trong tâm trí của con người đó sao?” Người đàn ông thắc mắc.

“Sự thật nằm tại nơi sâu thẳm nhất của tâm trí mà anh. Chúng ta vẫn chưa chạm đến đó đâu.” Người phụ nữ ôn tồn đáp.

“Anh không hiểu em đang nói gì nữa. Liệu em có đang tỉnh táo không vậy?” Người đàn ông lo lắng.

“Anh sợ sao?” Người phụ nữ hỏi ngược lại.

Dẫu cho gương mặt không biến sắc nhưng đôi mắt của anh chợt mở to như tiết lộ hết tâm can. Thân thể của anh cũng hoàn toàn bất động. Ở phía ngược lại, sự hào hứng mà câu chuyện đem đến khiến đôi má của người phụ nữ ửng hồng. Mắt cô trong veo, khóe môi khẽ cong và nở một nụ cười trêu chọc tinh quái.

“Nếu ta có thể khiến người khác hành động và phạm trọng tội theo ý muốn của mình, chẳng phải sẽ vô cùng thú vị hay sao? Kể bị thao túng tâm lý thậm chí còn không nhận ra bản thân đang là con rối trong tay người khác. Đây mới là một tội ác đúng nghĩa.” Người phụ nữ giải thích.

“Em đang nói gì vậy?” Người đàn ông bày tỏ sự khó hiểu.

“Em muốn nói rằng anh quả là một bậc thầy thao túng. Nhưng em sẽ không tố giác anh đâu. Bởi chỉ có kẻ ác mới nhìn thấy và cười cợt tội ác của nhau. Em muốn cả hai sẽ phơi bày những sự thật trần trụi nằm sâu bên trong tâm trí chúng ta.” Người phụ nữ bật bạch.

“Thôi nào. Anh không thích vạch áo cho người xem lưng như vậy.” Người đàn ông từ chối.

“Quả nhiên anh đang sợ. Nhưng em đã gọi vấn đề ra rồi. Nếu hai ta làm ngơ nó, mọi chuyện sẽ chỉ tồi tệ hơn thôi. Chúng ta hãy nói thẳng đi.”

“Người khơi gợi niềm đam mê với trinh thám cho Saito quá cố chính là anh mà. Bởi Saito vốn đã mang niềm hứng thú với trinh thám nên đối với anh, Saito chính là con rối lý tưởng. Người gieo rắc niềm hứng thú với thủ đoạn phạm tội và mảnh khé tạo thủ phạm giả mạo cho Saito cũng chính là anh. Mặc dù sự đam mê của Saito là thật, nhưng anh cũng đã thao túng tâm lý Saito theo ý muốn của bản thân. Người ta gọi là khả năng thôi miên bằng ngôn từ, đúng chứ? Không, nó là khả năng được ẩn sâu hơn thế, và anh đã dùng nó để điều khiển Saito tùy ý. Anh không có liên quan đến tình nhân của Saito, bởi anh ta vốn là kẻ đào hoa nên việc ngoại tình sẽ chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng anh đã lợi dụng chuyện ngoại tình của Saito vô cùng khéo léo.” Người phụ nữ tiếp tục phân tích.

“..” Người đàn ông không đáp lại dù chỉ một lời.

“Từ việc chấp vá hàng loạt mảnh khé tạo thủ phạm giả mạo với nhân tình, cho tới ý tưởng về một màn chơi khăm kịch

tính giữa hai vợ chồng, đều là do anh một tay điều khiển. Saito rất thích làm những thứ lạ thường nên anh chỉ cần cài cảm ý tưởng đó từng chút một vào đầu anh ta là được. Saito hoàn toàn không để ý rằng, lời nói của anh ẩn chứa khả năng khơi gợi đáng sợ như thế nào.” Người phụ nữ tiếp tục nói.

“Em tưởng tượng như thế nào cũng được. Những lập luận vừa rồi chẳng chứng minh được điều gì khác ngoài sự xấu xa của em.” Người đàn ông phản bác.

“Đúng vậy. Chính vì là kẻ xấu nên em mới hiểu cảm nhận của kẻ xấu khác. Việc Saito rơi vào cái bẫy mà anh sắp đặt, lảng vảng trong bộ đồ hóa trang, đều nằm trong dự tính của anh đúng không? Anh còn thông báo cho em về người đàn ông khả nghi mà. Ban đầu em không nhận ra, nhưng khi nhìn lại, em chợt nhớ ra đôi mắt của anh còn không giấu nổi sự vui mừng trong khoảnh khắc đó. Đôi mắt ấy không thể hiện rằng anh vui vì tìm ra một người đàn ông khả nghi, mà bộc lộ trần trụi sự hào hứng khi Saito làm theo đúng những gì anh mong đợi.”

“Những điều mà em không thể nhận ra nếu không nhớ lại mảnh khoe tạo thủ phạm giả mạo và nhìn thấu sự thật đằng sau nước mắt của Saito, thì anh, kẻ lên kế hoạch, đã hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay.” Người phụ nữ tiếp tục phân trần.

“Đủ rồi. Kết thúc câu chuyện tại đây thôi.” Người đàn ông không giữ nổi bình tĩnh.

“Phần suy đoán của em sắp xong rồi. Để em nói nốt vài điều nữa thôi. Khi màn kịch không chỉ còn là một trò chơi khăm, em bắt đầu lo sợ Saito thực sự muốn giết mình. Ngay sau đó, em liền mang theo khẩu súng. Em đã kể cho anh như vậy mà. Ngay

khoảnh khắc đó, đôi mắt anh đã ánh lên tia bất an, dấu cho anh cố tỏ ra câu chuyện của em thật hoang đường đến mức nào. Anh còn tiết lộ cho em rằng, bản thân sẽ không bị truy cứu trách nhiệm nếu bắn Saito để tự vệ nữa. Và sau đó, anh chỉ cần ngồi yên một chỗ để theo dõi diễn biến của sự kiện thôi. Có người sẽ phải bỏ mạng hoặc không ai cả.

Nếu không có án mạng nào xảy ra, anh cũng không mất gì. Cái kết mà anh mong muốn là em nổ súng sát hại Saito. Quả là một ý tưởng hoàn hảo. Khi bàn về các mảnh khóe phạm tội, chúng ta luôn bàn khoăn về những tội ác tiềm ẩn nhĩ? Những thủ đoạn hoàn toàn có thể thực hiện được, nhưng liệu chúng có giúp ta đạt được mục đích không?

Ta không hề biết. Cách an toàn nhất để kiểm chứng là phó thác cho số phận. Nếu thất bại thì kẻ chủ mưu cũng không sợ bị phát giác, và có thể tạo nên vô số kế hoạch khác. Nếu kế hoạch thành công thì hắn cũng nằm ngoài vòng nghi vấn. Thủ đoạn tiềm tàng tội ác của anh còn tinh vi hơn nhiều so với mảnh khóe tạo thủ phạm giả mạo của Saito.” Người phụ nữ tiếp tục phân trần.

“Anh giận đấy. Những tưởng tượng vô lý làm đầu em mù mịt cả rồi. Anh về trước đây.” Người đàn ông nổi đóa lên.

“Anh đang đổ mồ hôi rồi kìa. Anh thấy không khỏe ở đâu sao? Vào khoảnh khắc nổ súng, em không hề biết Saito đem theo dao. Giây phút đó em phân vân liệu anh ta sẽ siết cổ em đến chết, hay chỉ muốn ôm lấy em vào lòng. Em không biết chắc đâu mới ý định của anh ta, nhưng cuối cùng bản thân vẫn quyết định nổ súng.

Em yêu Saito thật lòng. Anh cũng biết rõ điều đó mà. Quay lại khoảnh khắc nguy hiểm sau khi nổ súng, em liền lập tức bất tỉnh. Khi đã lấy lại được ý thức, em mới trông thấy con dao đó. Vậy nên có thể Saito đã mang theo nó trong túi áo, hoặc cũng có thể chính anh đã cầm theo một con dao mà anh chuẩn bị sẵn, để lại dấu vân tay của Saito trên cán dao và vớt lại hiện trường không chừng. Bởi anh là người đầu tiên tới hiện trường sau khi nghe tiếng súng, và nếu Saito cầm theo dao thì lý do tự vệ chính đáng sẽ càng được củng cố. Anh muốn Saito chết nhưng không muốn em nhận án phạt. Anh đã tìm mọi cách để giúp em thoát tội.” Người phụ nữ suy đoán.

“Bất ngờ thật đấy. Em còn tưởng tượng tới mức đó cơ à? Ha ha ha.” Người đàn ông tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Vô ích thôi. Dù anh cố cười cho qua chuyện nhưng giọng của anh đã phản bội chủ nhân của nó. Nghe như anh đang khóc vậy. Anh sợ điều gì cơ chứ, đây là chuyện riêng giữa hai chúng ta mà. Em sẽ không phản bội người đã lập nên thủ đoạn đáng sợ như vậy để có được mình đâu. Em thực lòng yêu anh, và câu chuyện này sẽ vĩnh viễn là bí mật của riêng đôi ta thôi nhé.” Người phụ nữ nói.

Người đàn ông lặng im, bật dậy khỏi ghế đá như không thể chịu nổi điều vừa nghe thấy. Người phụ nữ cũng đứng dậy và chậm rãi đi về vách đá nằm ở đầu ngược lại trên con đường dẫn về nhà. Người đàn ông bám theo người phụ nữ với vẻ do dự. Người phụ nữ đi được hai thước liền đứng khựng lại. Tiếng nước chảy vọng lại xa xăm từ khe suối dưới vách đá. Thậm chí, ta còn không thể thấy nổi bóng hình của khe suối khi đứng tại

đây. Một lớp sương đen dày bao phủ lấy đáy vực sâu khiến bên dưới trông càng thêm hun hút.

Người phụ nữ nói với người đàn ông sau lưng trong khi gương mặt vẫn hướng về đáy vực.

“Hôm nay, chúng ta đã kể toàn bộ sự thật rồi. Sự thật này không phải thứ mà ta có thể thổ lộ thường xuyên đâu. Sau khi được nói ra, em cảm thấy lòng như nhẹ nhõm đôi phần.

Tuy nhiên, còn một điều mà em vẫn chưa thổ lộ. Sự thật cuối cùng là em thực lòng yêu anh, nhưng anh chỉ yêu em cùng số tiền mà em có. Hiện giờ, anh không còn yêu em, mà chỉ yêu số tiền của em thôi, phải không? Em có thể thấy rõ điều đó ở sâu trong đáy mắt anh. Anh thậm chí còn nhận ra bản thân đã bị nhìn thấu. Vậy nên hôm nay anh đã đề nghị em tới vách đá heo hút này. Dù cho anh không còn yêu em nhưng anh lại không thể rời khỏi em.

Anh cũng giống Saito, là người không thể nào sống tự lập. Vậy nên điều duy nhất anh có thể làm chỉ có một mà thôi. Giống như Saito, chỉ cần anh khiến em biến mất thì toàn bộ tài sản em có sẽ thuộc về người chồng là anh. Từ lâu, em đã biết anh có người tình khác và rằng anh ghét em biết nhường nào.”

Cô có thể nghe rõ môn một từng tiếng thở nặng nhọc của người đàn ông vang lên phía sau lưng, và cảm nhận được anh ta đang từng bước tiến tới. Cô biết thời khắc định mệnh cuối cùng đã điểm.

Đôi tay không ngừng run rẩy của anh ta đặt lên lưng cô, rồi dồn hết sức bình sinh đẩy về phía trước. Thay vì chống lại lực đẩy, cô cúi gập người và lập tức nhảy chúi về một bên. Người

đàn ông nương theo lực đẩy, lão đảo tiến về phía trước. Dẫu cho anh ta gắng ngăn bản thân bước tiếp, nhưng rồi chẳng mấy chốc, anh không còn cảm nhận được mặt đất ở dưới chân nữa. Cả cơ thể anh ta hoàn toàn rơi khỏi vách đá xuống vực sâu hun hút.

Tiếng chim ríu rít mà cô chưa từng để ý, giờ vang vọng hai bên tai. Toàn bộ không gian dưới đáy vực như trở nên rộng mở và những áng mây như được nhuộm đỏ dưới ánh chiều tà lung linh, thơ mộng. Người phụ nữ nhắc người dậy, đứng trên vách đá và lẩm bẩm một điều gì đó không rõ ràng.

“Lại là tự vệ chính đáng. Nhưng rốt cuộc nó có nghĩa là gì nhỉ? Một năm trước, người định giết mình là Saito. Trớ trêu thay, người bị giết lại là Saito chứ không phải mình. Còn lần này, người rơi khỏi vách đá không phải mình mà là anh ta.

Tự vệ chính đáng nghe thật kỳ lạ. Kẻ giết hai người đàn ông kia là mình, nhưng bản thân không phải chịu hình phạt bởi pháp luật. Mọi người cũng không có chút nghi ngờ. Dám nghĩ ra những thủ đoạn tinh vi như thế này, mình đúng là một người phụ nữ độc ác. Liệu mình phải tự vệ chính đáng thêm bao lần hay bản thân phải hại bao mạng người mà không bị truy tố nữa đây.”

Ánh chiều tà nhuộm đỏ cả bầu trời, chảy dài trên vách đá dốc đứng như dòng máu đỏ tươi, và tựa như một ngọn lửa dữ dội nuốt trọn lấy khu rừng phía xa. Phía trên vách đá kia, bóng hình người phụ nữ trở nên lẻ loi, nhỏ bé, giống như một con búp bê. Khuôn mặt yêu kiều của cô ửng hồng cùng đôi mắt trong veo phản chiếu cả khoảng trời phía trước. Cơ thể cô bắt

động tựa như món trang sức tinh xảo điểm thêm trước vẻ đẹp hùng vĩ, tráng lệ của thiên nhiên rộng lớn.